

Arrest

nr. 241 419 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2018 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2012 met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 25.03.2014 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor vervolging indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij al jaren ziek is als buitengewone omstandigheid die haar verhinderd terug te keren naar haar land van herkomst. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een schrijven d.d. 30.09.2014 van dr. E. (...), een afsprakenoverzicht Ziekenhuis Noord Antwerpen voor de periode van 14.12.2016 tot 12.01.2017, een medisch attest d.d. 28.11.2014 van dr. M. (...) en een stand van zaken opgesteld door Dr. E (...) op 02.10.2014. Betrokkene verwijst ook naar de stukken voorgelegd bij haar vorige aanvraag 9bis, dit gaat om een medisch attest d.d. 11.10.2016 van Dr. M. (...). We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel actueel medisch attest voorlegt. De voorgelegde attesten dateren van 2014 en 2016 en het afsprakenoverzicht behelst de korte periode van 14.12.2016 tot 12.01.2017. Betrokkene laat aldus na dit element te actualiseren, de laatste afspraak dateert van meer dan drie jaar geleden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds twee aanvragen 9ter indiende. De eerste aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op 03.03.2014 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 25.03.2014. Een tweede aanvraag 9ter werd onontvankelijk afgesloten op 02.03.2015 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20.03.2015. De ingeroepen medische elementen werden aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bovendien blijkt nergens uit de voorgelegde attesten dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. De bewering dat betrokkene door haar medische problematiek niet kan terugkeren naar haar land van herkomst kan dan ook niet aanvaard worden daar betrokkene geen enkel recent attest voorlegt waaruit blijkt dat haar medische problematiek actueel is en dat zij hierdoor niet in staat is om te reizen.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij de pensioenleeftijd bereikt heeft en niet over voldoende financiële middelen zou beschikken om terug te keren naar haar land van herkomst waar zij geen onroerende goederen meer zou bezitten en waar zij geen familieleden meer zouden hebben. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 56 jaar in Georgië waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die betrokkene aflegde in het kader van haar asielprocedure dat zij twee kinderen heeft (Z. (...) en Z. (...)). Betrokkene toont niet aan dat zij haar niet kunnen helpen en bijstaan. Haar raadsman haalt in huidige aanvraag 9bis wel aan dat haar zoon in België zou verblijven maar dat hij OCMW steun zou genieten en haar dus niet kan helpen. Echter, er worden geen persoonsgegevens verschaft en evenmin wordt er enig stuk voorgelegd dat betrekking heeft op deze zoon. Noch uit het rijksregister van betrokkene noch uit het administratief dossier kan afgeleid dat haar zoon inderdaad op het Belgische grondgebied verblijft. Dit is dus een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene dakloos zou worden en snel zal overlijden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot, dhr. A.S. (...), ook ziek zou zijn en dus niet kan terugkeren naar hun land van herkomst. We merken echter op dat dhr. A.S. (...) geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de medische toestand van haar echtgenoot daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde medische stukken die betrekking hebben op haar echtgenoot niet afgeleid kan worden dat hij niet in staat zou zijn om te reizen. Nergens in de voorgelegde stukken wordt vermeldt dat mijnheer zich in de onmogelijkheid om te reizen zou bevinden. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat mijnheer eventueel nood zou hebben aan mantelzorg, verschaft door zijn echtgenote. Verder merken we op dat de voorgelegde stukken met betrekking tot mijnheer niet actueel zijn, het meest recente stuk dateert van 2016 (voorgelegd bij de vorige aanvraag 9bis). Betrokkene toont aldus niet aan dat de medische toestand van haar echtgenoot nog steeds actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. De medische toestand van haar echtgenoot kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in hoofde van betrokkene zelf.

Betrokkene beroept zich op haar hoge leeftijd als buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene verduidelijkt niet waarom het feit dat zij momenteel 65 jaar oud is een terugkeer naar haar land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene absoluut geen gevaar zou vormen voor de openbare orde, dat zij geen overlast zou vormen en dat zij nog in aanraking gekomen is met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich steeds zou hebben proberen aan te passen, dat zij in België geïntegreerd zou zijn, dat zij reeds acht jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een zeer goede integratie, dat zij in zekere mate Nederlands zou spreken, dat zij een bewijs van een terbeschikking stelling van een woonst voorlegt evenals verschillende waarborgattesten van het OCMW, een verklaring van hulpverlening door vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk verricht door haar echtgenoot, een verklaring van het CAW en een attest van toekenning van bijstand door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 16 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig(30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

2.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich eveneens beroept op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 24/01/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster wijst erop dat rekening dient gehouden te worden met de omstandigheid dat zij al meer dan 8 jaar in België woont en in Georgië geen bestaansmiddelen heeft.

Dat verzoekster zich in België goed heeft geïntegreerd.

Dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Dat verzoekster zich kan beroepen op art. 8 EVRM. En dit gelet op haar lang verblijf in België.

Art. 8 EVRM luidt als volgt :

" een ieder heeft recht op respect voor zijn privé- leven, zijn familie en gezinsleven , zijn woning en correspondentie "

De gemachtigde heeft in de beslissing dd. 16/04/2020 nagelaten om een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM; het privé-leven en het recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken.

Het recht op eerbiediging van het privé-leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 , gelet op de omstandigheden , inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn .

Omdat de gemachtigde van de Minister mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk en een met de nodige voorzichtigheid genomen besluit komen of de onontvankelijkheids verklaring van de aanvraag met toepassing van art. 9bis van verzoeker al dan niet in strijd zou kunnen zijn met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif, Uner, Maslov)

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde van de Minister had moeten uiteenzetten om welke redenen deze belangenafweging niet werd gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen in het dossier van verzoeker niet werden gebruikt.

Dat verzoekster 8 jaar in België woont; dat zij hier tijdens deze periode haar privé-leven heeft uitgebouwd lijkt evident ; zij is al 8 jaar gehuisvest in België ; haar recht op woning is beschermingswaardig op basis van art. 8 EVRM gelet op deze lange periode.

De zoon van verzoekster woont in België; de gegeven was bekend de Diesnt Vreemdelingenzaken . Indien de gemachtigde van oordeel was dat hij over onvoldoende gegevens beschikte om de familiale band tussen verzoekster en haar zoon te evalueren dan hat hij hiertoe uit zorgvuldigheid de nodige informatie kunnen opvragen ; zij het bij verzoekster zelf ; zij het bij haar toenmalige raadsman.

Verzoekster vormt een kerngezin met haar echtgenoot, de heer A.S. (...).

Voor de toepassing van art. 8 EVRM is het irrelevant of deze heer al dan niet deel uitmaakt van de aanvraag op basis van art. 9bis, waarvoor beslissing waartegen huidig beroep.

De gemachtigde besliste dan ook ten onrechte in die zin door te stellen : " betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot dhr A.S. (...), ook ziek zou zijn en dus niet kan terugkeren naar hun land van herkomst. We merken echter op dat de heer A.S. (...) geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de medische toestand van haar echtgenoot daar hij geen deel uitmaakt van de huidige aanvraag 9bis"

Dat hierbij geen onderscheid kan gemaakt worden tussen de beslissingen die een einde stellen aan een legaal verblijfsrecht dan wel de beslissingen tot aanvraag van een legaal verblijfsrecht.

Verder haalt de gemachtigde van DVZ in de beslissing meermaals aan dat het dossier blijkbaar door verzoekster niet geactualiseerd werd.

Zo zouden de medische attesten , die verzoekster meedeelde over haar medische toestand , dateren van 2014 — 2017 en zouden ook de stukken over de medische toestand van haar echtgenoot niet meer actueel zij op het moment van de beslissing.

Er ligt nochtans een plicht op de zorgvuldige overheid om actief op zoek te gaan naar een correcte feitenvinding.

De gemachtigde had alvorens de beslissing te nemen , bijkomende informatie kunnen vragen zowel bij verzoekster als bij haar toenmalige raadsman.

Door dit niet te doen handelde hij onzorgvuldig en met onvoldoende kennis van zaken om een redelijke beslissing te nemen.

Ten onrechte stelt de gemachtigde van de Minister dat de overige aangehaalde elementen , oa. de goede integratie; de kennis van de Nederlandse taal ; het ter beschikking hebben van een woonst; de waarborgattesten van het OCMW; de verklaring van hulp door de Vzw Zenith; een attest van vrijwilligerswerk van de echtgenoot; een verklaring van het CAW en al de andere aangehaalde elementen behoren tot de behandelingsfase over de gegrondheid van het verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980 en dat deze documenten / elementen niet worden behandeld in de fase over de ontvankelijkheid van het verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980.

Nochtans zijn deze documenten niet onbelangrijk bij- en kunnen zij ook als basis gebruikt worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van art. 8 EVRM in de ontvankelijkheidsfase. Deze documenten hebben een dubbel gebruik en geven belangrijke elementen aan, zowel in de ontvankelijkheidsfase als in de gegrondheidsfase.

De gemachtigde van de Minister heeft dus geen rekening gehouden met al de door verzoeker meegeleverde elementen en documenten in deze zaak.

Een nieuwe beoordeling dringt zich op.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk , omdat het leed dat verzoeker erdoor aangedaan kan worden ; mn. de dreiging van verlies van woning — de dreiging van verlies van de opgebouwde sociale contacten tijdens de voorbije 8 jaar; verlies van dagelijks contact met de echtgenoot en de zoon; niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister na de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag op basis van art. 9bis, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Dit middel is gegrond.

De beslissing waartegen beroep is onredelijk.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals verwijst.

2.1.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.6. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zij wijst erop dat rekening dient gehouden te worden met de omstandigheid dat zij al meer dan 8 jaar in België woont, dat zij in Georgië geen bestaansmiddelen heeft en dat zij zich in België goed heeft geïntegreerd. De verzoekende partij beroept zich in dit verband op artikel 8 van het EVRM gelet op haar lang verblijf in België en is van mening dat wordt nagelaten om een belangenafweging te doen waarbij rekening wordt gehouden met alle aspecten van artikel 8 van het EVRM, met name het privéleven en het recht op woning. Zij meent dat omdat de verwerende partij mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen in verband met haar privéleven, die zij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, zij niet tot een redelijk en een met de nodige voorzichtigheid genomen besluit kon komen of de eerste bestreden beslissing al dan niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd en dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde deze afweging heeft uitgevoerd. Zij meent dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen deze belangenafweging niet werd gedaan of ten minste om welke redenen de positieve elementen in het dossier niet werden gebruikt.

Verder herhaalt de verzoekende partij dat zij 8 jaar in België woont, dat het evident lijkt dat zij tijdens deze periode een privéleven heeft uitgebouwd, dat zij hier al 8 jaar gehuisvest is en haar recht op woning beschermingswaardig is. Voorts verklaart zij dat haar zoon in België woont en dat, indien de gemachtigde van oordeel was dat hij over onvoldoende gegevens beschikte om hun familiale band te evalueren, hij hiertoe uit zorgvuldigheid de nodige informatie had kunnen opvragen bij de verzoekende partij of bij haar toenmalige raadsman. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar het kerngezin dat zij met haar echtgenoot vormt. Zij betoogt dat het irrelevant is voor de toepassing van artikel 8 van het EVRM of haar echtgenoot al dan niet deel uitmaakt van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij dan ook ten onrechte stelde *“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot, dhr. A.S. (...), ook ziek zou zijn en dus niet kan terugkeren naar hun land van herkomst. We merken echter op dat dhr. A.S. (...) geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de medische toestand van haar echtgenoot daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis.”* Betreffende de verklaarde medische problematiek van hun beiden stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde in de beslissing meermaals aanhaalt dat het dossier niet geactualiseerd werd. Zij is van mening dat de gemachtigde alvorens de beslissing te nemen aan haar of aan haar toenmalige raadsman bijkomende informatie had kunnen vragen en dat hij door dit niet te doen onzorgvuldig en met onvoldoende kennis van zaken handelde om een redelijke beslissing te nemen.

Daarnaast verwijst de verzoekende partij naar de overige elementen die werden meegedeeld in het kader van haar machtigingsaanvraag van 22 oktober 2018, onder andere de goede integratie, de kennis van de Nederlandse taal, het ter beschikking hebben van een woonst, de waarborgattesten van het

OCMW, de verklaring van hulp door de vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk van de echtgenoot en een verklaring van het CAW. De verzoekende partij werpt op dat de gemachtigde ten onrechte motiveert dat deze elementen behoren tot de fase van de gegrondheid en niet tot de fase van de ontvankelijkheid. De verzoekende partij benadrukt dat deze elementen niet onbelangrijk zijn en als basis gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van artikel 8 van het EVRM in de ontvankelijkheidsfase. Zij stelt dat deze elementen een dubbel gebruik hebben en belangrijke elementen aangeven, zowel in de ontvankelijkheidsfase als in de gegrondheidsfase.

De verzoekende partij meent aldus dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle door haar meegedeelde elementen en documenten en dat een nieuwe beoordeling zich opdringt.

2.1.7. Door het louter herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen (met name haar langdurig verblijf, in Georgië geen bestaansmiddelen hebben, haar integratie, haar zoon die in België woont), weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin maakt zij hiermee aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

De verwerende partij heeft de opgesomde elementen in de eerste bestreden beslissing onderzocht en beantwoord, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

2.1.8. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat een nieuwe beoordeling zich opdringt, de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.1.9. Voorts herhaalt de Raad dat het uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat het aan de verzoekende partij toekomt om klaar en duidelijk aan te tonen welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Een zorgvuldigheidsplicht waarbij de gemachtigde actief bijkomende informatie dient op te vragen, valt aldus niet af te leiden uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij diende aldus zelf aannemelijk te maken dat zij een zoon in België heeft en dat hun familiale band haar verhindert om haar aanvraag om machtiging in het buitenland in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde in de bestreden beslissing oordeelde: *“Haar raadsman haalt in huidige aanvraag 9bis wel aan dat haar zoon in België zou verblijven maar dat hij OCMW steun zou genieten en haar dus niet kan helpen. Echter, er worden geen persoonsgegevens verschaft en evenmin wordt er enig stuk voorgelegd dat betrekking heeft op deze zoon. Noch uit het rijksregister van betrokkene noch uit het administratief dossier kan afgeleid dat haar zoon inderdaad op het Belgische grondgebied verblijft. Dit is dus een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.”* Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien laat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift na meer informatie omtrent haar in België verblijvende zoon mee te delen. Zoals in de vorige alinea uiteen gezet werd, kan het de verwerende partij niet verweten worden dat zij hieromtrent geen bijkomende stukken opvroeg. Een onzorgvuldigheid in hoofdte van de verwerende partij wordt in die zin dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de medische problematiek van de verzoekende partij en haar echtgenoot onder meer niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid daar geen attesten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de medische problematieken nog actueel zijn. Door in haar verzoekschrift te stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing meermaals aanhaalt dat het dossier niet geactualiseerd werd, dat de medische attesten dateren van 2014-2017 en dat ook de stukken over de medische toestand van de echtgenoot van de verzoekende partij niet meer actueel zijn, weerlegt de verzoekende partij de motieven dat de door haar voorgelegde medische stukken niet actueel zijn, niet. Gelet op het feit dat het de verzoekende partij toekomt om op voldoende duidelijke wijze aan te tonen dat haar medische problematiek en die van haar echtgenoot een buitengewone omstandigheid vormen die haar verhindert om een aanvraag om machtiging in het buitenland in te

dienen, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij geen actuele stukken opvroeg. In die zin kan de verwerende partij geen onzorgvuldigheid verweten worden.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de ingeroepen medische elementen reeds werden behandeld in het kader van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarvan de eerste aanvraag op 3 maart 2014 ongegrond werd verklaard en de tweede op 2 maart 2015 onontvankelijk werd afgesloten, zodat de ingeroepen medische elementen reeds ten gronde werden onderzocht, doch niet weerhouden. Evenmin betwist de verzoekende partij dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen, noch dat nergens in de voorgelegde stukken wordt vermeld dat haar echtgenoot in de onmogelijkheid zou zijn om te reizen of dat haar echtgenoot eventueel nood zou hebben aan mantelzorg verschaft door de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt aldus met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de ingeroepen medische problemen niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard.

2.1.10. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, stelt de Raad bovendien vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de elementen van langdurig verblijf en integratie in rekening heeft gebracht in de ontvankelijkheidsfase, met name als volgt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich steeds zou hebben proberen aan te passen, dat zij in België geïntegreerd zou zijn, dat zij reeds acht jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een zeer goede integratie, dat zij in zekere mate Nederlands zou spreken, dat zij een bewijs van een terbeschikking stelling van een woonst voorlegt evenals verschillende waarborgattesten van het OCMW, een verklaring van hulpverlening door vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk verricht door haar echtgenoot, een verklaring van het CAW en een attest van toekenning van bijstand door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

2.1.11. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen.

Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen.

Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Er kan *in casu* niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij de ingeroepen integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu de verzoekende partij met haar betoog niet *in concreto* aantoont dat deze elementen, het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

2.1.12. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.1.14. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

2.1.15. De verzoekende partij is van oordeel dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM gelet op haar lang verblijf in België en is van mening dat wordt nagelaten om een belangenafweging te doen

waarbij rekening wordt gehouden met alle aspecten van artikel 8 van het EVRM, met name het privéleven en het recht op woning, alsook dat omdat de verwerende partij mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen in verband met haar privéleven, die zij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, zij niet tot een redelijk en een met de nodige voorzichtigheid genomen besluit kon komen of de eerste bestreden beslissing al dan niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd. Zij meent dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen deze belangenafweging niet werd gedaan of ten minste om welke redenen de positieve elementen in het dossier niet werden gebruikt. Zij stelt dat zij 8 jaar in België woont en gehuisvest is, dat het evident lijkt dat zij tijdens deze periode een privéleven heeft uitgebouwd, dat haar recht op woning beschermingswaardig is gelet op deze lange periode. De verzoekende partij betoogt eveneens dat zij een kerngezin vormt met haar echtgenoot en dat het voor de toepassing van artikel 8 van het EVRM irrelevant is of hij al dan niet deel uitmaakt van de aanvraag. Daarnaast verwijst de verzoekende partij naar de overige elementen die werden meegedeeld in het kader van haar machtigingsaanvraag van 22 oktober 2018, onder andere de goede integratie, de kennis van de Nederlandse taal, het ter beschikking hebben van een woonst, de waarborgattesten van het OCMW, de verklaring van hulp door de vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk van de echtgenoot en een verklaring van het CAW en benadrukt dat deze elementen niet onbelangrijk zijn en als basis gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van artikel 8 van het EVRM in de ontvankelijkheidsfase.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk blijkt dat de elementen die betrekking hebben op het gezins- en privéleven werden beoordeeld.

In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM immers beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert.

De Raad stelt vast dat uit de motieven *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich steeds zou hebben proberen aan te passen, dat zij in België geïntegreerd zou zijn, dat zij reeds acht jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een zeer goede integratie, dat zij in zekere mate Nederlands zou spreken, dat zij een bewijs van een terbeschikking stelling van een woonst voorlegt evenals verschillende waarborgattesten van het OCMW, een verklaring van hulpverlening door vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk verricht door haar echtgenoot, een verklaring van het CAW en een attest van toekenning van bijstand door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* en *“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot, dhr. A.S. (...), ook ziek zou zijn en dus niet kan terugkeren naar hun land van herkomst. We merken echter op dat dhr. A.S. (...) geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de medische toestand van haar echtgenoot daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde medische stukken die betrekking hebben op haar echtgenoot niet afgeleid kan worden dat hij niet in staat zou zijn om te reizen. Nergens in de voorgelegde stukken wordt vermeldt dat mijnheer zich in de onmogelijkheid om te reizen zou bevinden. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat mijnheer eventueel nood zou hebben aan mantelzorg, verschaft door zijn echtgenote. Verder merken we op dat de voorgelegde stukken met betrekking tot mijnheer niet actueel zijn, het meest recente stuk dateert van 2016 (voorgelegd bij de vorige aanvraag 9bis). Betrokkene toont aldus niet aan dat de medische toestand van haar echtgenoot nog steeds actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. De medische toestand van haar echtgenoot kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in hoofde van betrokkene zelf.”* en *“Haar raadsman haalt in huidige aanvraag 9bis wel aan dat haar zoon in België zou verblijven maar dat hij OCMW steun zou genieten en haar dus niet kan helpen. Echter, er worden geen persoonsgegevens verschaft en evenmin wordt er enig stuk voorgelegd dat betrekking heeft op deze zoon. Noch uit het rijksregister van betrokkene noch uit het administratief dossier kan afgeleid dat haar zoon inderdaad op het Belgische grondgebied verblijft. Dit is dus een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.”* wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij niet heeft uiteengezet waarom de positieve elementen in haar dossier *“niet werden gebruikt”* of dat de door haar aangehaalde elementen en documenten niet werden gebruikt als basis bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in de ontvankelijkheidsfase alsook kan de verzoekende partij geenszins dienstig voorhouden dat de verwerende partij in het licht van de beoordeling van haar privéleven geen belangenafweging maakte of naliet om bij die belangenafweging rekening te houden met de *“al de nodige elementen”* omtrent haar privéleven, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

Gelet op de belangenafweging in het licht van het aangevoerde gezins- en privéleven die blijkt uit de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen deze belangenafweging niet werd gedaan.

2.1.16. Betreffende de motieven *“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot, dhr. A.S. (...), ook ziek zou zijn en dus niet kan terugkeren naar hun land van herkomst. We merken echter op dat dhr. A.S. (...) geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de medische toestand van haar echtgenoot daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis.”* betoogt de verzoekende partij dat zij een kerngezin vormt met haar echtgenoot en dat het voor de toepassing van artikel 8 van het EVRM irrelevant is of hij al dan niet deel uitmaakt van de aanvraag.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat haar echtgenoot geen deel uitmaakt van de aanvraag. Het komt de Raad ook niet foutief of kennelijk onredelijk voor om betreffende de ingeroepen medische problematiek van haar echtgenoot te oordelen dat de verzoekende partij zich hier niet nuttig kan op beroepen omdat haar echtgenoot geen deel uitmaakt van de huidige aanvraag. Immers toont een medische toestand in hoofde van haar echtgenoot op zich niet aan waarom de verzoekende partij zelf niet tijdelijk kan terugkeren naar het land van herkomst. De door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde motieven hieromtrent hebben geen betrekking op een beoordeling van het gezinsleven en aldus niet op een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De stelling van de verzoekende partij in dit verband dat geen onderscheid kan worden gemaakt tussen beslissingen die een einde stellen aan een legaal verblijfsrecht, dan wel de beslissingen tot aanvraag van een legaal verblijfsrecht, is dan ook niet dienstig.

Bovendien wordt daarnaast wel degelijk gemotiveerd over het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenoot samenleven en een gezin vormen en over het gezondheidsaspect en de verklaring dat haar echtgenoot niet kan terugkeren naar het herkomstland in dit verband. Zo wordt erop gewezen dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat haar echtgenoot niet in staat is om te reizen alsook dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat haar echtgenoot eventueel nood zou hebben aan mantelzorg verschaft door haar. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat niet wordt aangetoond dat de medische toestand van haar echtgenoot nog steeds actueel is. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd en vormen een afdoende antwoord waarom het door de verzoekende partij ingeroepen element dat zij met haar echtgenoot samenleeft in België en hij om medische redenen niet kan terugkeren naar het herkomstland, niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Evenmin toont zij aan dat een tijdelijke terugkeer om aldaar een aanvraag in te stellen een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM, nu zij de motieven dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat haar echtgenoot niet in staat is om te reizen alsook niet blijkt dat haar echtgenoot eventueel nood zou hebben aan mantelzorg verschaft door haar, niet betwist. Evenmin betwist zij dat de voorgelegde stukken met betrekking tot de medische situatie van haar echtgenoot niet actueel zijn.

In casu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt immers enkel dat zij met haar echtgenoot in België verblijft en dat hij een medische problematiek heeft. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij in de bestreden beslissing uitsluitend de aangehaalde medische elementen van de echtgenoot van de verzoekende partij heeft beargumenteerd daar de verzoekende partij verder naliet om te duiden waarom haar familie- en gezinsleven haar, in het licht van artikel 8 van het EVRM, zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Door het enkel te verwijzen naar haar echtgenoot die met haar in België verblijft en eveneens een medische problematiek zou hebben, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat haar familie- en gezinsleven in België aanleiding

dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar familie- en gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar familie- en gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

2.1.17. Betreffende haar privéleven stelt de verzoekende partij in haar aanvraag dat zij al 8 jaar in België verblijft.

De Raad herhaalt dat in het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het de verzoekende partij toekomt een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt, zoals wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij zich onder meer beriep op haar lang verblijf en integratie bestaande uit het feit dat zij getracht heeft zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België, dat zij in zekere mate Nederlands zou spreken, dat zij een bewijs van een terbeschikkingstelling van een woonst voorlegt, evenals verschillende waarborgattesten van het OCMW, een verklaring van hulpverlening door vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk verricht door haar echtgenoot, een verklaring van het CAW en een attest van toekenning van bijstand door het OCMW.

Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven, motiveert de verwerende partij als volgt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich steeds zou hebben proberen aan te passen, dat zij in België geïntegreerd zou zijn, dat zij reeds acht jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een zeer goede integratie, dat zij in zekere mate Nederlands zou spreken, dat zij een bewijs van een terbeschikking stelling van een woonst voorlegt evenals verschillende waarborgattesten van het OCMW, een verklaring van hulpverlening door vzw Zenith, een attest van vrijwilligerswerk verricht door haar echtgenoot, een verklaring van het CAW en een attest van toekenning van bijstand door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de “elementen van lang verblijf en integratie” bestaande uit het privéleven van de verzoekende partij wel degelijk werden onderzocht.

Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij

had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze motieven. Zij toont ook geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat er wel degelijk sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Door enkel te stellen dat zij 8 jaar in België woont en gehuisvest is en dat zij tijdens deze periode in België haar privéleven heeft uitgebouwd, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

2.1.18. Waar de verzoekende partij overigens nog wijst op het “recht op woning” op basis van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden ingezien in welke mate de bestreden beslissing enige inbreuk zou kunnen vormen op dit recht, nu de eerste bestreden beslissing louter vaststelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging niet kan indienen via de gewone procedure.

2.1.19. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.20. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De verzoekende partij werpt op dat de bestreden beslissing onredelijk is omdat het leed dat haar erdoor wordt aangedaan, met name de dreiging van het verlies van haar woning, van de opgebouwde sociale contacten tijdens de afgelopen 8 jaar en van dagelijks contact met haar echtgenoot en zoon niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Belgische staat heeft bij een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij geldt dit des te meer nu de minister na de ontvankelijkheidsverklaring van de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling ten gronde van de zaak.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en de verplichting het grondgebied te verlaten op een onredelijke wijze een inmenging uitmaakt op haar gezins- en privéleven, nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar gezins- en privéleven haar verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. Zij toont aldus niet aan dat de verwerende partij ten onrechte de elementen die betrekking hebben op haar gezins- en privéleven niet weerhouden heeft als buitengewone omstandigheid. Door enkel te beweren dat er sprake is van een dreiging van verlies van woning, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld betreffende het “bewijs van een terbeschikking stelling van een woonst” dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Immers toont zij niet aan dat het indienen van de aanvraag in het land van herkomst, en het aldus tijdelijk verwijderd zijn van het Belgische grondgebied, zou leiden tot het verlies van woning. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij immers niet aantoonde dat zij dreigt elke mogelijkheid tot woonst te verliezen bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Hetzelfde geldt voor het door de verzoekende partij beweerde verlies van opgebouwde sociale contacten tijdens de voorbije 8 jaar. Zij toont niet aan dat foutief of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de integratie van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid is. Immers toont zij niet aan dat een tijdelijke verwijdering van het

Belgische grondgebied zou leiden tot verlies van voormelde contacten, waar de Raad bovendien nog opmerkt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij haar sociale contacten niet kan onderhouden door het gebruik van moderne communicatiemiddelen. Ook betreffende haar stelling dat het leed haar aangedaan door het verlies van dagelijks contact met haar echtgenoot en zoon niet in verhouding staat tot het voordeel van de Belgische staat bij het nemen van de bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonbaar dat de motieven van de bestreden beslissing, waar gewezen wordt op het feit dat uit de aanvraag en het dossier niet kan afgeleid worden dat de zoon van de verzoekende partij zich op het Belgische grondgebied bevindt en dat niet aangetoond is dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich in de onmogelijkheid bevindt om te reizen, waardoor deze omstandigheden niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, kennelijk onredelijk zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.1.21. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

2.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

2.2.1. De verzoekende partij betoogt dat er geen grond meer is om de tweede bestreden beslissing te handhaven en dat die derhalve vernietigd dient te worden doordat de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat deze laatste onzorgvuldig en niet met de nodige redelijkheid genomen werd.

2.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nagelaten heeft te verduidelijken welke rechtsregel volgens haar werd overtreden door het nemen van de tweede bestreden beslissing. Het beroep in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook onontvankelijk.

2.2.3 Overigens benadrukt de Raad dat het argument inhoudelijk ook geen stand houdt, daar uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER